

2/2023

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

Ekologie

str. 6

Nový objev v biblické archeologii
str. 22

Znovu jsem chyboval...
str. 30

#FollowMe

SHARE YOUR STORY

14th EUD CAMPOREE

GERMANY

31 JULY-5 AUGUST 2023

eudcamporee.org

ZAMYŠLENÍ

4 | **Příroda je můj bližní**

Soňa Sílová

TÉMA

6 | **Ekologie – popelka v adventismu?**

Daniel Duda

SMYSLUPLNÁ CÍRKEV

13 | **Vztahy a společenství 2**

Tomáš Dymáček

ADRA SLOVENSKO

16 | **Ukrajina – pomoc pokračuje**

Stanislav Bielík

EVANGELIZACE

20 | **Pane, dej, ať nemrznu zbytečně**

Aleš Trdla

ADRA ČR

26 | **Pomáhali jsme až do konce**

Martina Špinková

KLUB PATHFINDER

42 | **Vůdcovský kurz Klubu Pathfinder 2022**

Lukáš Jureček

Advent – časopis Církve adventistů sedmého dne, číslo 2/2023, vychází v únoru 2023 – 10× ročně, registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 3365-53

Vydává – nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>

Šéfredaktor – Vítězslav Chán, chan@adventorion.cz

Jazyková redakce – Eva Bělíčková

Redakční rada – Peter Čík, David Čančík, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Márföldi

Technická redakce – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 (043) 428 26 70, adventorion@adventorion.sk

Příspěvky zasílejte na: redakce@adventorion.cz

Foto na obálce: www.pixabay.com (AndreasAux)

Foto: 5, 7, 9, 10, 13, 14, 15, 18, 19, 30, 32, 37 –

www.pexels.com; 39 – www.wikipedia.org;

24 – www.wikipedia.org (Osama Sarm);

36 – www.pixabay.com

Existuje mnoho důvodů, proč lidé mluví o ekologii a o potřebě chránit přírodu. Někdo považuje Zemi za Matku či bohyni a z úcty k ní se snaží nenarušovat věčný řád přírody. Jiní se obávají velké ekologické katastrofy či ztráty biodiverzity, ke které již dochází.

Mladá generace se bojí o svou budoucnost ve znečištěném a pomalu neobyvatelném světě. Nechtějí žít ve společnosti, která svůj luxus a životní úroveň udržuje na úkor budoucích generací. Jiní péči o přírodu považují za jednoduše správné a nejracionálnější řešení. Který důvod je ten váš?

Jako křesťan mám ještě jeden důvod. Bible nepovažuje člověka postaveného na tuto zem za vlastníka země. Jsme jen správci svěřeného prostředí. A tím, kdo nám svěřil poslání „pečovat a chránit“, je náš Stvořitel a Tvůrce. Ano, již dávno není vše na zemi ideální. Do našeho prostředí vstoupil hřích. Na druhou stranu, když se budeme pozorně dívat a naslouchat, spatříme (a zaslechneme) otisk původní dokonalosti všude kolem nás.

K tomuto základu naší křesťanské péče o přírodu nás vede téma tohoto čísla časopisu Advent. Chceme připomenout naši odpovědnost za prostředí, ve kterém se nacházíme. Ne, není to jedno. Kristus sice brzy přijde a přetvoří tento svět v něco mnohem nádhernějšího, přesto je péče o jeho stvoření způsob, jak můžeme Bohu vyjadřovat úctu a vděčnost za tolik dobrých věcí, které nám dává.

Pojďme společně přemýšlet, jak chránit přírodu a pečovat o svět, ve kterém žijeme. Ne proto, že musíme nebo že nám to někdo nařídil zákonem, ale proto, že jsme pochopili, že právě to je součástí našeho biblického poslání. Z úcty ke Stvořiteli a Spasiteli.

— Vítězslav Chán, šéfredaktor

Máme Bohem svěřenou odpovědnost za prostředí, ve kterém žijeme.

Příroda je můj bližní

Soňa Sílová, kazatelka Českého sdružení CASD

Jsem z vesnice, ale už mnoho let žiju život městského člověka. Někdy se až divím, co všechno jsme jako docela malé děti dělaly na zahradě, louce, poli – oborávání brambor, okopávání řepy, sušení sena, pletí, hrabání, sbírání, zalévání... Přiznávám, že tehdy to bylo s nechutí, dnes si však občasně práce na zahradě rodičů užívám jako svátek.

Prořezávání stromů je moje „specializace“ ve stylu „mezi slepými jednooký králem“. Nemůžu si pomoci, ale ty staré i mladší stromy nejsou jen nějaké užitkové dřevo. Jsou to svého druhu přátelé. Každý rok přinášejí radost a užitek, připomínají i minulost a také ty, kdo se o ně starali a už nejsou mezi námi. Někdy si vzpomenu i na stromy, které už dávno zmizely, byly pokáceny a jejich dřevo pak ještě posloužilo k roztopení babiččina sporáku.

Tohle není pouhá nostalgie, tohle je radost ze stvoření a ze vztahů, které nám Bůh připravil a nabídl. Rádi říkáme a věříme, že nám jako církvi bylo svěřeno hlásání „Trojandělského poselství“. První anděl vyhláší, že respekt a úcta patří Bohu, který vše spravedlivě soudí a je tvůrcem nebe, země, moře i pramenů vod (Zj 14,7), ale zdá se mi, že jsme vzkaz prvního anděla zúžili pouze na boj proti evoluční teorii, a to dost často pojatý nedůtklivě a zatrpkle. Kam se nám ztratila radost ze stále ještě krásného a úžasného stvoření? Nasloucháme mu? Modlíme se s ním, za něj a v něm?

„Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. Svoji řeč předává jeden den druhému, noc noci sděluje poznatky. Není to řeč lidská, nejsou to slova, takový hlas od nich nelze slyšet. Jejich tón zvučí celičkou zemí, zní jejich hovor po širém světě.“
(Ž 19,2–5)

Vlastně všechno to kolem nás mluví, zpívá, vydává svědectví, ale někdy i křičí a volá po spravedlnosti. Svědčí o tom Jób, který se před Hospodinem obhajuje slovy ukazujícími jeho hluboký a pozorný vztah ke stvoření a právu: *„Jestliže má půda proti mně křičela a její brázdy přitom plakaly, jestliže jsem její*

silu spotřeboval bez placení a její vlastníky odbýval, ať místo pšenice vzejde trní, místo ječmene býlí“ (Jb 31,38–40). Mám odvahu zaslechnout něco z toho tichého křiku? Zastat se Božího stvoření, které je sice trochu jinak, ale také Božím dítětem? Pavel v 8. kapitole listu Římanům mluví velmi naléhavě o tom, jak celé stvoření vyhlíží spásu Božích dětí a má naději, že i ono samo, které bylo do utrpení uvrženo ne vlastní vinou, ale vinou nás lidí, také vstoupí do svobody a slávy Božích dětí. Mám ještě vůbec citlivé srdce, svědomí nebo alespoň strach z toho, že – nebo právě proto, že – milující Bůh „zahubí ty, kdo hubí zemi“ (Zj 11,18)?

Letos tomu bude sedmdesát let, kdy vyšla útlá, dnes už proslulá knížka s názvem „Muž, který sázel stromy“. Vypráví o člověku, který bez ohledu na zuřící války a bezútěšnost místa, kde žil, prostě sázel stromy. Roky plynuly a stromy rostly a zdánlivě zbytečná a nesmyslná práce začala nést své dobré plody a měnit svět a životy lidí k lepšímu.

Někdy se zdá, že vše je špatně – zlé zprávy, nedobré vztahy –, a my rádi řekneme: „Už je opravdu doba konce! Takhle to dál nejde! Už aby se Ježíš vrátil, to staré shořelo a Země byla obnovena!“ Otázkou ovšem je, jestli tohle od nás chce Ježíš slyšet. Co když po nás chce, abychom všemu a všem navzdory sázeli stromy? Doslova i v přeneseném slova smyslu? Tedy pracovali na tom, aby lidem, zvířatům, rostlinám, vodě, vzduchu... bylo lépe?

Moc ráda sleduji některé lidi a jejich aktivity. V tomto ohledu jsou internet a sociální sítě skvělé, že umožňují vidět, že se děje i mnoho dobrého. Mám radost ze „sedláka pod Milešovkou“, který hospodaří a zároveň vrací do krajiny vodu, sady, a tím i prostor pro mnoho druhů rostlin a živočichů. Mimočodem právě vychází kniha

rozhovorů s ním. Nebo třeba „Potulný sadař“, který „pomáhá lidem i krajině s výsadbou a péčí o ovocné stromy!“, různé farmy a farmičky, které pěstují a prodávají květiny, které k nám nemusejí létat z Afriky a které mají včely a motýli opravdu rádi. Jinde hospodaří tak, že mění mikroklima krajiny, kde pak více prší, vracejí se tam téměř vyhubené koroptve a čejky, dávají i práci všelijak znevýhodněným lidem, jako třeba v orlickém Neratově, a tak bych mohla pokračovat dál a dál. V jedné z vesnic nedaleko mého domovského městečka je také člověk, který podél cest vysazuje staré odolné odrůdy ovocných stromů. A ty jsou pak k užítku a radosti druhých. Jestlipak tohle všechno není Boží, ačkoli málokdo z nich by o sobě řekl, že je věřící?

A tak mám radost. Z přírody a dobrého Božího stvoření. A z lidí, kteří slyší „tichý a jemný Boží hlas“, mají svědomí a srdce na pravém místě a dělají to, co je dobré. A z Boha. Který ochotně vrací život do zmučené krajiny, když se o ni někdo rozhodne starat dobře. Který tak ochotně žehná a dává sílu těm, jejichž úmysly jsou vedeny láskou a touhou měnit věci k lepšímu.

A tak: Chtěla bych taky sázet stromy – ať už to bude v mém případě znamenat cokoli. A budu moc ráda, když se přidáš.

Mám radost.
Z přírody a dobrého Božího stvoření.

Ekologie – popelka v adventismu?

Daniel Duda, předseda Transevropské divize CASD

Chceme-li poskytnout rozumné a adekvátní odpovědi na otázky, které nám lidé kladou, musíme jim nejprve naslouchat. To, co lidi kolem nás zajímá, určují oni sami, ne my! Pokud tedy nebudeme pozorně naslouchat, riskujeme, že budeme odpovídat na otázky, které nikdo neklade, a zároveň budeme ignorovat to, co lidi skutečně trápí.

V posledních čtyřiceti letech došlo k výrazné změně přístupu k otázkám životního prostředí, které se v poslední době dostaly na přední místa mnoha vědeckých a politických konferencí. Svět si ohledně budoucnosti klade nejen obecné otázky, ale také konkrétní otázky týkající se životního prostředí a budoucnosti naší planety.

Jak bychom se jako křesťané, a zejména jako adventisté sedmého dne, měli k těmto otázkám postavit? Měli bychom jim věnovat pozornost, nebo jen odvádějí pozornost od našeho důležitého poslání hlásat evangelium všemu stvoření (Mt 28,18–20)? Je to naše odpovědnost?

Jako adventisté věříme, že Kristův příchod je blízko. Z tohoto důvodu si mnozí myslí, že se problémy životního prostředí nemusíme zabývat. Někteří dokonce mají za to, že čím více bude tato modrá planeta zničená, tím dříve Ježíš přijde. Jsou toho názoru, že zničené prostředí „donutí“ Ježíše, aby se vrátil dříve a zachránil své děti před ekologickou katastrofou.

Takový způsob uvažování je velmi nezodpovědný hned z několika důvodů: Za prvé, jsme povoláni k tomu, abychom byli věrnými správci Božího stvoření (Gn 1,26.28; Zj 11,18). Za druhé, tyto otázky nám dávají příležitost prakticky a ve větší míře ukázat naši celostní životní filozofii. Holistický adventistický přístup zdůrazňuje vzájemnou propojenost mysli a těla – což se v širším měřítku vztahuje i na vztahy mezi muži a ženami, stejně jako mezi lidmi a zvířaty. Proto nemůžeme

mít tento holistický přístup, a zároveň diskriminovat ženy nebo být lhostejní k nesmyslnému drancování životního prostředí či vyhynutí některých živočišných druhů. Za třetí, environmentální otázky nám připomínají, že víra nemůže zůstat jen teorií; naše víra v Boha reaguje na praktické problémy života kolem nás.

Krátký pohled do historie

1. Určitá neochota naší církve dívat se na současné globální výzvy našeho světa je do značné míry způsobena jakýmsi **nevyřešeným dědictvím millerismu**. Milleristé očekávali, že příchod Krista nastane v letech 1843 až 1844. Pokud měl Kristus přijít za méně než rok, muselo být stavění zděných domů, sázení ovocných stromů nebo péče o vlastní zuby nutně považováno za zradu víry. Nepřinášet domů úrodu ze svých polí, opustit světská zaměstnání, prodat veškerý majetek a vložit veškeré životní úspory a energii do přípravy sebe i ostatních na Kristův příchod považovali tito lidé v roce 1844 za projev živé víry. Byl to přirozený důsledek jejich chápání proroctví. Zájem o investování do důchodových dávek by byl vnímán jako rouhání.

Po Velkém zklamání si však lidé pomalu začali uvědomovat, že bude nutné zaujmout k životu odlišný přístup. Některým došlo, že svou víru v brzký příchod Krista musejí vyjádřit jiným způsobem. V následujících desetiletích žili adventisté pragmaticky tak, jako by Kristův příchod měl nastat maximálně do deseti let (i když jsme to nikdy neřekli nahlas). Tento postoj ovlivňoval naše plánování, výstavbu budov atd. Znamenalo to, že nikdo

nepřemýšlel o možnosti, že by Kristův příchod mohl nastat až za delší dobu. To by řízení společnosti (a tedy i církve) vypadalo jinak. A pomalu jsme jako společenství začali chápat, že takové dlouhodobé uvažování a plánování neznamená popření naší víry.

Na druhou stranu je třeba zdůraznit, že kdykoli v dějinách ztratila církev ze zřetele Kristův druhý příchod, nepříznivě to ovlivnilo její duchovní stav (Mt 24,45–51). Není snadné tyto dva přístupy vyvážit. V průběhu dějin křesťanská církev často upadala do jednoho či druhého extrému a zdůrazňovala jednu stránku na úkor druhé.

2. Přestože jsme věřící, náš běžný způsob myšlení ve vztahu ke světu byl značně **ovlivněn filozofií osvícenství**, která říká, že příroda je tu především proto, aby sloužila člověku a byla jím využívána. Bible však říká:

Měli bychom jako adventisté věnovat pozornost otázkám životního prostředí? Proč vůbec?

„Hospodinova je země a všechno na ní“ (Ž 24,1). Bůh se svých vlastnických práv nevzdal. Podle biblického modelu je člověk pouze správcem, nikoli vlastníkem. „Vždyť mi patří každé lesní zvíře a dobytek na tisíci pahorcích. Známe každého ptáka na horách a hmyz na polích je můj“ (Ž 50,10.11).

3. Kromě toho náš vztah k ekologii **ovlivnila soteriologie (učení o spáse)** podle toho, jak ji chápala protestantská reformace. Podle reformátorů přišel

Kdykoli v dějinách ztratila církve ze zřetel Kristův druhý příchod, nepříznivě to ovlivnilo její duchovní stav.

Ježíš na svět předešl proto, aby zemřel za hříchy lidí. Podstatou evangelia bylo, že zemřel za odpuštění našich hříchů (abychom se po smrti mohli dostat do nebe). Proto se věnujeme evangelizaci, protože jde

o záchranu lidí z jejich hříchů. Mnohým z nás by však připadalo divné zapojovat se do ekologických iniciativ, protože se zabývají „pouze“ záchranou velryb nebo goril. Bible však ukazuje, že Ježíš dal svůj život za vesmír (srov. J 3,16; Ef 1,10; 3,10; Ko 1,20). Když Ježíš zemřel na kříži, nezemřel jen proto, aby zachránil lidstvo, ale jeho smrt byla součástí velkého vesmírného boje, který začal dávno předtím, než se na scéně objevila naše generace, dokonce ještě předtím, než byli stvořeni první lidé.

Na kříži Ježíš dosáhl vítězství nad satanem a jeho mocnostmi. Toto vítězství znamená záchranu Božího stvoření z moci satana a zla. Kristus přišel, aby zmařil ďáblovo dílo (1J 3,8). Z biblického

hlediska přijmout Ježíše Krista, jeho smrt a vzkříšení znamená udělat vše, co je v našich silách, pro záchranu lidí a zlepšení prostředí, ve kterém žijeme.

K úplné obnově stvoření samozřejmě dojde až tehdy, když Bůh stvoří nové nebe a novou zemi (Zj 21). Při svém druhém příchodu však Ježíš zničí ty, kdo ničí zemi (Zj 11,18). Každý z nás znečišťuje planetu a zanechává individuální stopu oxidu uhličitého. Proto bychom se měli zamyslet nad tím, jak se můžeme a máme angažovat při záchraně životního prostředí.

Novozákonní učení o duchovních darech nás vede k tomu, abychom se ptali, jak můžeme individuálně i kolektivně sloužit druhým tím, že budeme své duchovní dary posilovat a rozvíjet. Stejně tak by náš vztah k Božímu stvoření měl vést k tomu, abychom se ptali, co můžeme udělat pro zachování a zlepšení životního prostředí planety v rámci celé společnosti, a to jako jednotlivci i jako církve.

Musíme si uvědomit, že svět, ve kterém žijeme, se neuvěřitelně rychle mění. Před sedmdesáti lety o ekologii nikdo nemluvil ani ve světě, ani v církvi. Lidé věřili, že přírodní zdroje naší planety jsou nevyčerpatelné. Teprve moderní doba a technologie přinesly využívání neobnovitelných přírodních zdrojů takovou rychlostí, že se ukázala potřeba nových přístupů.

Adventismus a ekologie

Jako adventisté jsme poměrně úspěšně zdůrazňovali vzájemnou provázanost fyzických, duševních a duchovních aspektů člověka. Evangelium, které hlásáme, se tedy netýká pouze záchrany „duše“, ale také obnovy tělesné,

duchovní a duševní stránky každého člověka. Zdravý životní styl, v němž jsou všechny tři složky harmonicky vyvážené, je součástí biblického poselství, které adventisté zvěstují. Nastal čas zahrnout do tohoto trojúhelníku další aspekt – vztah k prostředí, ve kterém žijeme.

Za svou křesťanskou povinnost považujeme informovat lidi o výhodách zdravého životního stylu a o důsledcích různých škodlivých potravin a léčivých látek na jejich celkové zdraví. Stejně tak bychom měli považovat za součást svého poslání poskytovat lidem informace o škodlivém vlivu odpadu, který se přirozeně nerozkládá, o životním stylu, který způsobuje zhoršování životního prostředí a chudobu ostatních lidí (ať už v okolí, nebo na opačné straně planety).

Vzdělávání a školství je pro nás prioritou. Stejně tak i péče o naše zdraví je pro nás velmi důležitá. Vybudovali jsme největší protestantský zdravotnický systém na světě, a to i přesto, že věříme v brzký příchod Krista. Z toho vyplývá, že je třeba se podobně zapojit do záchrany životního prostředí.

Když se zamyslíme nad naši teologii stvoření a pokud budeme vnímaví ke všem částem Božího stvoření, přinese nám to větší citlivost a úctu k těm, kteří jsou na okraji společnosti a církve (Mt 10,29–31).

Sobotu také můžeme vnímat příliš úzce, pouze jako zachovávaní sedmého dne, tím, že nepracujeme. To bychom ale nedocenili celý text čtvrtého přikázání, který zahrnuje i ostatní lidi a zvířata. Pochopíme-li si širší poselství sobotního roku a milostivého léta (viz Lv 25), zjistíme, že Bohu jde také o obnovu země, dokonce i přírody.

O používání freonů v ledničkách a klimatizacích, stejně jako fosfátových čisticích prostředků v domácnostech, se již „postarala“ Evropská unie. Doufám, že se blíží doba, kdy členové naší církve, pokud vylijí olej z auta do přírody nebo auto „jen“ umyjí na nepovoleném místě, dostanou minimálně půlroční církevní kázeň (Zj 11,18; 14,7.12).

Proč? Pokud věříme, že Bůh je Stvořitelem nebe a země, moře a vodních pramenů, a pokud někdo znečišťuje zdroje podzemních vod, a tím „ničí zemi“, rozhodně by měl být kázeňsky řešen. Mělo by to být posuzováno přinejmenším stejně vážně jako sledování jen vlastních obchodních zájmů nebo práce v sobotu. Je to porušení stejného čtvrtého přikázání.

Možná bychom se měli lidé před křtem zeptat, zda se vzdali používání PET lahví nebo zda třídí odpad z domácnosti a nevyhazují starý papír,

Kristovo vítězství na kříži znamená záchranu Božího stvoření z moci satana a zla.

sklo a plasty společně s ostatním odpadem do jednoho kontejneru. V dnešní době třídíme odpad proto, že to nařizuje vláda, a naši motivací pak není naše křesťanské svědomí a pochopení biblického poselství.

Na základě naší víry v druhý příchod Ježíše Krista (v názvu církve máme slovo adventisté) víme, že naše snaha, úsilí a činy naši planetu nakonec nezachrání. To by nás mělo chránit před jednostranným extremismem,

nezdravým fanatismem nebo uctíváním přírody.

Dokonalým a konečným řešením je pouze druhý příchod Ježíše Krista a nastolení

Božího království. Ekologické hnutí nemusí být vedeno různými extremistickými jedinci a iniciativami. Pokud chceme zaujmout vyvážený postoj

jako znovuzrození následovníci Ježíše Krista, kterým záleží na životním prostředí, pak máme a musíme dělat více, mnohem více než dnes (Ř 8,19–21).

Nikdy v dějinách světa nebyla situace tak špatná jako dnes, a to jak z hlediska ekologického, tak možná i morálního a sociálního. Ale nikdy v dějinách světa nebylo tolik skutečných Božích dětí, které by byly ochotné nechat se ovlivnit Duchem svatým (i když o tom nevědí) a změnit způsob, jakým v tomto světě žijí. Písmo nám připomíná, že na konci týdne stvoření Tvůrce prohlásil o všem, co stvořil, že bylo „velmi dobré“ (Gn 1,31).

Bůh nás povolal, abychom byli správci země a celého stvoření. Všichni, kdo žijí na tomto světě, jsou v Božích očích vzácní. Pokud vezmeme vážně poselství, které nám Bůh svěřil, budeme nejen věrnými správci Božího stvoření, ale také ochránci životního prostředí. Náš postoj k životnímu prostředí a ekologii odráží hloubku (nebo povrchnost) naší spirituality.

**Bůh nás povolal,
abychom byli
správci země
a celého stvo-
ření.**

Péče o Boží stvoření

Dokument přijatý
na zasedání výboru Generální konference v říjnu 1992.

Svět, ve kterém žijeme, je darem lásky Boha Stvořitele, „toho, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,7; Zj 11,17.18). Do tohoto rámce postavil člověka a navodil vztah mezi sebou a člověkem, mezi lidmi navzájem a vztah člověka k životnímu prostředí. Proto jako adventisté sedmého dne chápeme ochranu a udržování životního prostředí jako součást služby Bohu.

Bůh oddělil sedmý den, sobotu, jako památník věčně připomínající jeho stvořitelství a založení světa. Adventisté sedmého dne sobotním odpočinkem posilují zvláštní vědomí svého vztahu ke Stvořiteli a stvoření. Zachováváním soboty zdůrazňujeme důležitost našeho začlenění do celkového prostředí. Tím, že se člověk rozhodl neposlušat Boha, porušil původní řád stvoření, což vyústilo v nesoulad a odcizení se Božím záměrem. Proto jsou vzduch a voda znečištěny, lesy a příroda pleněny a přírodní zdroje vyčerpávány. Jelikož považujeme člověka za součást Božího stvoření, náš zájem o životní prostředí zasahuje také do oblasti osobního zdraví a životního stylu. Obhajujeme zdravý způsob života a odmítáme užívání takových

prostředků jako jsou tabák, alkohol a další drogy, které škodí tělu a vyčerpávají zdroje přírodních surovin, a propagujeme prostou vegetariánskou stravu.

Adventisté sedmého dne jsou rozhodnutími zastánci uctivých a vstřícných mezilidských vztahů, uznávají společný původ lidstva a uvědomují si, že lidská důstojnost je dar Stvořitele. Protože existuje těsná vazba mezi lidskou chudobou a ničením životního prostředí, zavazujeme se, že budeme usilovat o zlepšení kvality života všech lidí. Naším cílem je vhodné vytváření zdrojů pro krytí lidských potřeb.

Pravý pokrok v péči o životní prostředí záleží jak na úsilí jednotlivců, tak i společnosti. Přijímáme výzvu pracovat pro obnovu původního Božího záměru. Motivováni vírou v Boha, zapojujeme se do úsilí o ozdravení, které se projevuje na úrovni osobní i na úrovni životního prostředí, jako důsledek života oddaného službě Bohu a lidem.

V rámci tohoto závazku potvrzujeme, že se považujeme za správce Božího stvoření, a věříme, že k úplné obnově dojde až tehdy, když Bůh učiní vše nové.

Prohlášení pro vlády průmyslových zemí

Administrativní výbor Generální konference CASD

Vědci varují, že postupné oteplování zemské atmosféry, které je následkem lidské činnosti, bude mít vážný vliv na životní prostředí. Změny klimatu budou mít za následek větší počet bouří, povodní a více sucha. Abychom klimatické změny udrželi v přijatelných hranicích, musí být znatelně redukovány emise skleníkových plynů, zvláště pak kyslíčnicku uhličitého.

Zatímco prvními oběťmi těchto změn jsou malé ostrovní státy a nízké položené přímořské země, hlavním zdrojem emisí jsou průmyslově vyspělé země. Navzdory zřetelným rizikům, která v této oblasti pozorujeme, se zdá, že vlády jsou velmi pomalé k činu. Celosvětové členstvo Církve adventistů sedmého

dne požaduje, aby příslušné vlády podnikly kroky, které by toto nebezpečí odvrátily.

1. Tím, že naplní obsah smlouvy, která byla podepsána na Konferenci o klimatických změnách v roce 1992 v Rio de Janeiru a hovoří o stabilizaci emise kyslíčnicku uhličitého do roku 2000 na úroveň hodnot roku 1990.
2. Přijetím plánu na další redukce emisí kyslíčnicku uhličitého po roce 2000.
3. Intenzivnějším tlakem na uskutečňování veřejných debat na téma rizika klimatických změn.

Zároveň s podepsáním tohoto prohlášení se adventisté přimlouvají za jednoduchý, ale komplexní způsob života, ve kterém lidé nepřistoupí na bezuzdný konzumní život s nadprodukcí odpadu. Volají po účtě ke stvoření. Snaží se omezit využívání světových zdrojů a přehodnotit potřeby jedince.

Toto prohlášení bylo přijato Administrativním výborem Generální konference Církve adventistů sedmého dne (ADCOM) dne 19. prosince 1995.

Smysluplná církev: Vztahy a společenství 2

Tomáš Dymáček,
kazatel Moravskoslezského sdružení

Stalo se vám někdy, že jste něco napsali nebo řekli, a nakonec se ukázalo, že by stálo za to k tomu ještě něco doplnit, aby to bylo vyváženější a objektivnější? Jsem moc vděčný za to, že máme prostor pro společné hledání smyslu církve, ale zároveň si uvědomuji, že toto hledání je neustále se rozvíjející proces. A jedná se vlastně o společný růst.

Když jsem uveřejnil svůj poslední článek, přišlo mi několik krásných námitek, kterých si moc vážím a na základě kterých jsem se rozhodl věci doplnit. Psal jsem totiž o tom, že proto, aby byla církev smysluplná, je potřeba, abychom měli mezi sebou takové vztahy, ve kterých bychom dokázali mluvit i o svých slabostech, a prožívat tak vzájemnou duchovní zodpovědnost jeden za druhého.

Nutno dodat, že o tomto tématu se dobře mluví hlavně mezi extroverty – lidmi, kteří rádi využívají příležitosti, kdy se mohou s druhými sdílet. A tak jsem dostal první námitku: *To, co jsi napsal, to je jen pro extroverty, pro ty, co se rádi sdílejí. My introverti tu potřebu nemáme.* A tak mě to přinutilo více přemýšlet nad tím, jak tuto vzájemnou duchovní podporu mohou využít i ti, kteří nejraději čerpají svou sílu

v samotě, kteří rádi tráví čas ve svém vnitřním světě, do kterého se nedá jen tak vstoupit, protože vnitřní svět introvertů je svět nesmírně citlivý, plachý, plný myšlenek, pocitů a obrazů, které často vůbec nelze vyjádřit slovy. Pokud bychom se o to pokusili, může se nám snadno stát, že je vlastně budeme nutit k něčemu, co nechtějí udělat. Pak se uzavrou ještě více, protože jejich svět prostě není přirozeně uzpůsoben k tomu, aby do něj vstupoval někdo další.

A přesto mám za to, že biblické texty o vzájemné podpoře a o vyznávání hříchů nejsou určené jen pro extroverty. Potřebujeme umět vytvořit bezpečné prostředí i pro ty nejcitlivější z nás, aniž by se cítili v ohrožení, že jsme zašli dále, než je jim příjemné, nebo naopak provinile, že svým vnitřním světem druhé obtěžují.

V církvi máme introvertů možná větší polovinu a jsou to nádherní lidé,

kteří dokážou úžasně povzbuzovat a naslouchat jako nikdo jiný, mají výjimečný cit pro umění, estetiku a detail, dokážou sloužit bez potřeby být vidět, ale stejně jako ostatní prožívají své vnitřní boje s hříchem, který je ohrožuje právě v jejich vnitřním světě.

Mám za to, že proces uzdravení může mít více různých rovin, jenže my máme tendenci hledat uzdravení v té rovině, která je nám přirozená, a podceňujeme roviny jiné. My extroverti máme tendenci přeceňovat uzdravení v prostředí vztahů, a podceňovat jiná uzdravení, ke kterým dochází prostřednictvím samoty ticha a přemýšlení. A dokud nás tím světem ticha někdo neprovede, jen těžko můžeme ochutnat jeho bohatost a užitek. Stejně tak mám pocit, že to může být i opačně v případě introvertů.

Je to, jako když máte různé nádoby, které potřebujete v životě naplnit. Když se ale soustředíme pouze na jednu z nich, neustále do ní naléváme. Po čase už nádoba přetéká, ale my naléváme stále dál, protože si myslíme, že v tom je řešení naší krize. Jiné nádoby však zůstávají poloprázdné.

Před pár lety jsem najednou zjistil, že už nemám energii na práci. Jako extrovert a výkonnostní člověk jsem se rozhodl, že musím doplnit síly, nejlépe sportem, a tak jsem po ránu vyrazil na kole ven s tím, že vyjedu na jeden blízký kopec. Přece když se zadýchám, dostanu do těla kyslík a zase budu mít sílu na další práci. Mám totiž přirozenou tendenci řešit věci stylem: „Když nemůžeš, tak přidej!“ Bylo ráno a vycházelo slunce. Vjel jsem do lesa. Plný adrenalinu jsem se na úpatí kopce najednou zastavil a začal pozorovat tu krásu kolem sebe. Přinutilo mě to se modlit, rozjímat, děkovat... a tehdy jsem to pochopil. Začal jsem nalévat do jiné nádoby a můj svět se začal měnit,

obohacovat. Pochopil jsem, že nepotřebuji jezdit na kopec proto, že do těla potřebuji dostat kyslík, ale potřebuji se především dostat do ticha, samoty, kde se potkám s Bohem, abych načerpal to, o čem jsem měl pocit, že najdu úplně jinde. Od té doby jsem na stejné místo začal jezdit téměř každý den a jako extrovert jsem si užíval samotu.

Vím, že je někdy moc těžké otočit se od své oblíbené nádoby a začít plnit jinou. Ale zároveň si také uvědomuji, jak moc se potřebujeme učit jeden od druhého a objevovat svět, který jsme předtím neznali nebo který byl pro nás z nějakého důvodu nepřijatelný.

A tak stejně jako pro mě zastavit se a pustit k sobě Boha v tichu, může být pro jiného problém pomalu otevřít svou skořápku a pustit k sobě Boha v podobě jiného člověka, kterého mi Bůh poslal, aby mi naslouchal a já jemu. Jen tak se ale staneme navzájem modlitebními partnery a duchovní a emocionální kotvou, o kterou je možné se opřít, až budu mít horší období. Možná že takovým člověkem je můj partner, manžel, manželka, a to je určitě dobře. Přesto si ale myslím, že potřebuji ještě někoho dalšího stejného pohlaví, který mi bude poskytovat cenné duchovní zázemí podpory.

Možná nás ihned napadne: „Co je druhému do toho, co já prožívám?“ To byla nakonec i druhá hlavní námitka. Ale pokud jsme jako církev jedno tělo a pokud všechny údy trpí, když trpí jeden, pak je to obraz citlivé provázanosti ve společenství. Tak to připravil sám Kristus. Samozřejmě že není vhodné, abychom se sdíleli se všemi o všem. Také Ježíš si vybral tři učedníky, se kterými se sdílel víc než s ostatními. Ale zároveň je to velké

napomenutí pro ty, kteří mají pocit, že druhým do toho nic není, protože je. Pokud já žiji v hříchu, ať už jsem introvert, nebo extrovert, dotýká se to celého společenství. Pokud by vzájemné vyznávání hříchů bylo pouze pro extroverty, pak by to znamenalo, že jen oni mají problém. S hříchem ale musíme bojovat my všichni, kteří tvoříme Kristovo tělo. Navíc se zdá, že čím více odmítáme vpustit druhé lidi do svého života, tím více máme zpravidla tendenci k různým výkyvům nahoru a dolů.

A tak se modlím za to, abychom dokázali rozumět jeden druhému. Abychom jako církev naplňovali své poslání také tím, že se na různých úrovních stáváme přirozeně „terapeutickým“ prostředím. Společenstvím, ve kterém bude fungovat přirozený duchovně samouzdravující mechanismus vzájemné podpory, důvěry a otevřenosti. Prostředím, kde máme tu přednost být před tím druhým sami sebou. Protože „církev není nic menšího než náhrada samotného Krista na zemi“.¹ A až tehdy se stává církví smysluplnou.

¹ OGDEN, Greg. Proměňující učednictví: vztahový přístup k učednictví. Praha: Návrat domů, 2010, s. 25

Ukrajina – pomoc pokračuje

Stanislav Bielik, riaditeľ ADRA Slovensko

Náš Help Team Bus sme v sklade v Mukačeve naplnili balíkmi humanitárnej pomoci a po dni cesty sa už nachádzame v Buči a Irpini – v mestách na predmestí Kyjeva. Práve tu sa odohrali rozhodujúce bitky o prístup do Kyjeva. Vidíme len mnoho zničených budov, fabrík, obchodov a škôl.

Práve tu, v centre Irpiňa, na malom námestíčku pred domom kultúry, ktorý sa tiež z polovice ocitol v troskách, sme odovzdali 320 balíkov humanitárnej pomoci. Naši kolegovia z ADRA Ukrajina spolupracujú s mestským zastupiteľstvom, ktoré pripravilo zoznam ľudí – zväčša seniorov a ľudí so špeciálnymi potrebami, ktorí mali poškodené alebo úplne zničené domy a ostali odkázaní na pomoc.

Hneď po našom príchode sa okolo Help Team Busu zhromaždilo množstvo ľudí. Rad sa stále predlžoval a naši kolegovia museli s nekonečnou trpezlivosťou vysvetľovať, komu je pomoc určená a že naše možnosti sú obmedzené. Škoda, že sme nemali

k dispozícii aspoň dva kamióny balíkov...

Pre mnohých seniorov boli naše 14-kilové krabice príťažké, a tak sme im ich pomáhali naložiť na vozíčky a bicykle alebo preložiť do tašiek.

Pri tejto príležitosti sme sa s mnohými z nich dali do reči. Jeden starší pán, ktorý mohol mať tak po sedemdesiatke, mi vysvetľoval: „Moja žena bola Ruska, žili sme tu spolu celé roky. Bola strašne zdesená z toho, čo sa stalo, a nedokázala pochopiť, ako „naši“ môžu takto zabíjať „našich“... veď sme predsa bratia! Zahynula tu v uliciach mesta.“

Iný pán veľmi ďakoval Slovákom: „Keď vypukla vojna, utiekli sme k vám

na Slovensko, aby sme si zachránili aspoň holý život. Niekoľko mesiacov sme aj s vnukmi žili v Leviciach. Všetci k nám boli mimoriadne milí. Teraz sme sa vrátili späť, snažíme sa opraviť si dom a prežívame, ako sa dá. Ďakujeme vám, Slováci!“

Mnohí ľudia žijú v rozbúraných domoch a vypálených bytovkách. Zima momentálne nie je až taká krutá, ale najbližšie týždne budú ešte ťažké. Miestni si pomáhajú, ako vedia: „Život sa síce už nikdy nevráti do normálnych koľají, no musíme sa naučiť prežiť aspoň zo dňa na deň...“

Náš tím ADRA Slovensko je v poriadku, z cesty sme sa vrátili zdraví, aj keď nám naša cesta po Ukrajine dala fyzicky i psychicky poriadne zabráť.“

Projekt „Posilnenie prístupu k základným potravinám a hygienickým potrebám pre najzraniteľnejšiu časť populácie na Ukrajine“

v trvaní 8/2022 – 4/2023

je financovaný z prostriedkov Oficiálnej rozvojovej pomoci SR.

Christ for Europe 2023

Jan Libotovský,
koordinátor oddělení misie Česko-Slovenské unie

Na začátku mnohých dobrých věcí je jen vize, nápad. A přesně takovým způsobem před několika lety vznikla myšlenka, že by bylo skvělé lidem představit Ježíše Krista napříč celou Evropou ve stejný čas. Když skončila epidemiologicky náročná doba, tato myšlenka znovu ožila. Jsem rád, že díky tomu je před námi evangelizační kampaň „CHRIST FOR EUROPE“, tedy „KRISTUS PRO EVROPU“, kterou každý může přijmout pro své město, pro místo, kde žije.

Kampaň „JEŽÍŠ KRISTUS PRO MOJE MĚSTO“, pro moje blízké, pro moje sousedy, kolegy, lidi, které potkávám na ulici, tam, kde pracuji a žiji. To je dobrá vize. Ježíš všechny tyto lidi miluje a touží je zachránit, i když oni o něm možná nevědí nebo jej nepovažují za důležitost a hodnotu ve svém životě.

Moje zkušenost je, že jsem často chtěl udělat něco dobrého, ale potřeboval jsem nějaký impulz, který mě trochu popostrčil k prvnímu vykročení. A toto je ta příležitost. Zapojit se do původní vize a na mnoha místech mluvit, představovat, ukazovat a radovat se z Ježíše a z jeho přátelství. Možná že to nebude ve stejném termínu (květen 2023), ale může to být ve stejném roce (2023), kdy kromě toho, co jsme plánovali, uděláme něco víc pro seznámení Ježíše s lidmi.

Možná že si pomyslíte: To jsi přišel trochu pozdě, evangelizační plány už máme v našem sboru dávno hotové a připravujeme se na ně nebo je už realizujeme. Pokud je to tak, je to výborné. Ale možná že i v těch plánech najdeme prostor udělat něco navíc, zapojit někoho, kdo zatím váhal, nadchnout se pro něco, do čeho jsme si zatím netroufali jít. Je to příležitost, do které můžeme vstoupit, ale také nemusíme. Možná že se skutečně nic dalšího do našich plánů nevejde, možná že my na to nejsme připraveni, ale byla by škoda tuto příležitost bez rozmyšlení jen tak přejít.

Tato vize oslovila také bratra **Teda Wilsona**, předsedu Generální konference, a rozhodl se, že by chtěl pomoci a být jedním z mnoha přednášejících, kteří budou mluvit o Ježíši v našich sborech. Jeho nabídku jsme rádi přijali a bratr Ted Wilson bude přednášet pro lidi hledající Ježíše **od 12. do 27. května 2023** v Praze ve sboru Bethany. Jeho ochota být v jedné řadě s ostatními přednášejícími je sympatická. Jeho i naším přáním je, abyste vy sami, pokud Ježíše Krista dobře znáte, měli ve stejnou dobu své přednášky ve svém městě. Bylo by velkou škodou, abyste místo svých přednášek jezdili na bratrovy přednášky do Prahy, a tím snižovali kapacitu sálu pro ty, kteří Ježíše neznají. Věřím, že příležitost setkat se s bratrem Wilsonem bude při závěrečné sobotě 27. května v Praze, a mám naději, že součástí této soboty budou také křty nových sourozenců v Ježíši Kristu.

S týmem pro evangelizaci v Praze bychom velice rádi využili název „Ježíš, tvá naděje“, protože naděje je dnes nedostatkovým zbožím a Ježíš je ten, kdo je jako jediný schopen skutečnou naději přinést (název „Ježíš pro Evropu/ Prahu“ vnímáme jako název pro nás, ale pro lidi, kterým Ježíše chceme

představit, je tento název příliš neosobní a o Ježíši nic neříká). Pokud chcete, můžete pro své akce tento název použít, stejně tak vám nabídneme jednotný grafický návrh, který vám může usnadnit práci; jeho využití je však na vašem rozhodnutí.

Věřím, že jste, stejně jako já, někdy ve svém životě prožili situaci, kterou popisují Ježíšovi učedníci: „*Řekli si spolu: ‚Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?‘*“ (L 24,32). Moc bych si přál, aby nám srdce opět hořelo nad Božím slovem, abychom s vášní a nadšením vyprávěli o přítomnosti Ducha svatého v našich životech a abychom se opět radovali nad Ježíšovou milostí, věrností a jeho nekonečnou láskou. A abychom o té lásce jen nemluvíli, ale měli ji v srdci pro lidi, kteří Ježíše, a naději, kterou přináší, tolik potřebují.

Pane, dej, ať nemrznu zbytečně

Aleš Trdla

**„Pouštěj svůj chléb po vodě,
po mnoha dnech se s ním
shledáš.“ (Kaz 11,1)**

Vprosinci probíhala v Trhových Svinech stolečková knižní evangelizace. Byl jsem iniciátorem této akce, pomáhali mi však i další spolupracovníci. Sbor také zajistil povolení z městského úřadu. U místních členů jsem měl i potřebné zázemí.

V tomto období panovala velká zima, tak jsem měl obavy, jak se to zvládne. Stále jsem si kladl otázku, co mne vlastně čeká? Postavili jsme stan, plachtu, stolek s ubrusem a pak už jsem tam byl do 16.30 hod. vlastně sám. Nechtěl jsem jen tak stát u stolku, a tak jsem

oslovoval lidi, kteří šli okolo. Moje otázka: „Nechcete nějakou knihu zdarma na zamyslení?“ se opakovala stále častěji. V duchu jsem se modlil a prosil: „Bože, ať zde nemrznu zbytečně.“

Zpočátku lidé téměř nechodili, po obědě se sem tam někdo na moje oslovení u mne zastavil. Knižka „Vánoční příběh“ párkrát rozdaná, ale v zásadě to byla spíš ojedinělá záležitost. Vše se změnilo až s příchodem dětí ze škol, které přes náměstí chodí na autobus a které jsem také vyběhl k zastavení se u mého stolku. Odvážnější byla děvčata. Něco si studentky odnesly s údivem, jak může být něco vlastně zadarmo. Zřejmě to pak ukazovaly dalším, a tak přišly i jiné děti. No a kolotoč s knihami byl na světě. Na otázku, jestli si tuto a tuto knížku mohou vzít, jsem odpověděl, že ano, ale že mi musejí slíbit, že nic z toho neskončí kdesi v koši.

Byl jsem ujistěn, že nikoli, a se pak děly věci.

Jedna asi 11letá dívka mi řekla „Tak to si vezmu pro babičky a pro tetičku a budu mít rovnou pro všechny dárečky.“ Druhá: „Já taky, ale já mám čtyři babičky.“ Ta první se ptala: „Jak může mít čtyři babičky, že jo, pane, když každý má přece dvě.“ Přikývl jsem. Ale dívka tvrdila, že má prostě čtyři (asi z rozvedené rodiny). A tak se po městě rozneslo, že je tady nějaký pán, co rozdává knihy. To mi pak ve středu potvrdil jeden z místních, který konkrétně chtěl dětskou Bibli a překlad Bible21.

Pak zase přišli kluci. Představil jsem jim nabídku křesťanských knih a skončil jsem u knih Radima Passera. Jeden z těch hochů poprosil: „Tak to já chci být taky bohatý, můžu si je vzít? A jeho kamarád se nechtěl nechat zahanbit a přidal se: „Můj táta je podnikatel, tak já mu je taky vezmu, mohu?“ A tyto knihy byly rázem pryč.

Čas rychle plynul a díky práci se studenty a žáky jsem byl uvnitř naplněn velkou radostí. Ani jsem tak moc nevnímal, že se mezitím našli i dospělí, kteří si také něco odnesli. Jedna paní mi pak řekla, že je úžasné, že rozsévám dobro. A dodala: „My bychom měli lidem toto dobro předávat.“ Vzala knížky pro kolegyně do školy, kde pracuje. A protože byla věřící, chtěla i dětskou Bibli, kterou jsem už ale neměl. Tak jsem ji vybídl, aby přišla další den, že ji zase budu mít. Byl to moc pěkný rozhovor. Když jsem pak první den bilancoval, zjistil jsem, že se rozdalo více než 55 knih.

Další dny se nesly v podobném duchu. Samozřejmě že dospělí byli méně důvěřiví než studenti a mnohdy projevili zcela jasně a konkrétně, že žádné křesťanské knihy nechtějí. Někteří si také mysleli, že jsem Svědek

Jehovův, takže jsem vysvětloval, že tomu tak není.

V dalších dnech jsem pracoval až odpoledne, protože ráno téměř nikdo nechodil. S odvahou a vnitřní radostí jsem i nadále oslovoval lidi. Nakonec jedna z dívek, které si přišly pro knihy první den, mne každý den navštěvovala a vždy přišla i s dalšími kamarádkami, dokonce i z vietnamské komunity. Takže i když celkově okolo mne chodilo méně lidí než v to pondělí, rozdalo se poměrně velké množství knih a publikací.

S velkou vděčností Bohu jsem za čtyři dny rozdal více jak 160 knih. Z toho kromě Vánočního příběhu a misijních knih od Ellen Whiteové bylo nejvíce dětských Biblí, Biblí21, knih R. Passera, dále knihy Přišel, zemřel, zvítězil, Dějiny napsané předem (Daniel – socha) a také Nejbohatší poustevník.

Přestože jsem neměl velkou zkušenost s touto službou, mohu říci, že ač totálně promrzlý, přesto vnitřně tak nabitý, posílený a s odhodláním, že příště najdu další spolupracovníky a budeme pokračovat. Kdo ví, jestli po Vánocích nebudou mít babičky v Trhových Svinech stejné knížky. Ale nakonec – proč ne. Je to dílo našeho Pána.

Nový objev v biblické archeologii

Marcos Paseggi, Adventist Review

Kromě toho, co říká Bible, byly zmínky o životě Judejců během babylónského exilu velmi vzácné. To se změnilo v roce 2014, kdy archeologové objevili přibližně dvě stovky klínopisných tabulek, které odhalují některé aspekty života Židů v babylónském zajetí.

Asyriolog a odborník na mezopotamskou archeologii George Heath-Whyte 16. listopadu 2022 na výročním zasedání Evangelikální teologické společnosti v americkém Denveru hovořil o tom, co probíhající překlad tabulek odhaluje a jaké závěry z těchto nálezů můžeme vyvodit.

Tabulky

Tabulky známé jako Texty al-Jahudu byly získány od obchodníka, takže konkrétní místo a pozadí nálezu je neznámé. Pocházejí z let 572 a 477 př. n. l.

To znamená, že nejstarší z nich byly zřejmě napsány asi 15 let po babylónské invazi do Izraele.

Z překladu klínového písma na tabulkách vyplývá, že se jedná o právní dokumenty psané v babylónském jazyce. Některé z nich jsou dlužními úpisy – jedna strana je povinna převést zboží druhé straně k určitému datu. Jsou zde také stvrzenky, svatební smlouvy a další osobní dokumenty. „Většina z nich pochází z doby Dareiovy vlády,“ vysvětluje Heath-Whyte, „a prozrazují existenci židovské komunity žijící na venkově, ve městě jihovýchodně od Babylónu.“

„Můžeme se dozvědět mnoho o tom, jak se žilo této konkrétní komunitě žijící v Babylóně,“ řekl Heath-Whyte. „Umožňují nám nahlédnout do života Judejců, kteří obdělávali půdu... v systému ‚půda za službu‘. Ukazují, že [někteří] Židé byli docela podnikaví. Někteří si zajistili práci v babylónské správě.“

Heath-Whyte řekl, že to, co tabulky ukazují, dobře zapadá do Božího poselství vysídleným Judejcům v Jeremjášovi 29,4–7, kde se píše: „Stavějte domy a byďte v nich, sázejte zahrady a jezte jejich plody. Berte si ženy a plodte syny a dcery; berte si ženy pro své syny

a své dcery dávejte mužům, aby rodily syny a dcery – abyste se tam rozmnožili a neubývali. A usilujte o pokoj města, do něhož jsem vás přestěhoval, a modlete se za něj k Hospodinu, neboť v jeho pokoji budete mít pokoj.“

Nesoulad s Biblií?

Někteří vědci využívají nálezy z tabulek k tomu, aby poukázali na to, co označují za nesoulad s biblickými záznamy. Tvrdí například, že ačkoli Bible hovoří o exilu jako o strašném období, tabulky ukazují, že celková situace Židů v exilu byla celkem dobrá.

Heath-Whyte si však nemyslí, že jde o situaci buď – anebo. „Důkazy babylónských pramenů jsou zneužívány. Je to falešná dichotomie (dělení na dvě protikladné části),“ řekl. „Byli Židé žijící v Babylónu schopni pokroku? Ano. Byli Židé žijící v Babylónu svobodní lidé? Ne. Museli pracovat v zemi, která jim

nepatřila, a poskytovat služby cizímu králi. Nebyli zcela svobodní.“

„Zároveň je z Bible zřejmé,“ vysvětluje Heath-Whyte, „že i když většina Židů žijících ve vyhnanství toužila po návratu do vlasti, někteří z nich se rozhodli zůstat, když k tomu měli příležitost. Také víme, že Mordokaj, Nehemjáš a další dosáhli v království poměrně vysokého postavení.“

Kritici také poukazují na to, že žádná tabulka se nezmiňuje o tom, že by Židé znali Pentateuch a sobotu. „To však nejsou věci, které bychom očekávali, že najdeme v babylónském právním dokumentu,“ vysvětlil Heath-Whyte. „Prameny nám neumožňují určit, zda se sobota dodržovala,“ řekl, „i když jedno jméno, které se objevuje na jedné tabulce, zní Šabatajáš.“

Jiní poukazovali na to, že žádná tabulka se nezmiňuje o návratu Židů do vlasti. „Opět,“ řekl Heath-Whyte, „to není něco, co by Babylóňané nutně

Jedna z babylónských tabulek

zahrnuli do právního dokumentu. Máme tabulky, které hovoří o prodeji majetku, o placení dluhů, ale nemůžeme říci, zda souvisejí s tím, že Židé prodávali svůj majetek před návratem.“

Omezení pramenů

Heath-Whyte zároveň připustil, že existuje mnoho detailů, které nám tyto prameny sdělit nemohou. První z nich souvisí s povahou zdrojů.

„Lidé si představují, že jde o dopisy nebo zlomky žalmů. Ale tak tomu není,“ řekl. „Tyto dokumenty byly napsány babylónskými písaři v babylónském právníckém žargonu. Existují rozsáhlé oblasti života vyhnanců, o kterých se tyto dokumenty nezmiňují.“

Také dostupné prameny jsou nedostatečné. „Nemáme jich mnoho. Nebo ne dost na to, abychom si mohli udělat celkový obrázek,“ řekl Heath-Whyte.

Pokud jde o kontext pramenů, Heath-Whyte připomněl, že tabulky byly nalezeny a poté prodány. „Nevíme,

kde byly nalezeny a za jakých okolností,“ řekl.

Jejich jména

Desky odhalují jména mnoha Židů žijících ve vyhnanství. Podle Heath-Whytea, který se tématem intenzivně zabýval, většina jmen není babylónských a zdá se, že souvisejí s biblickým textem a Bohem Izraele.

„Obsah jména člověka nám neříká, v co věří, ale může ukázat souvislost s vírou v jednoho Boha. Prostřednictvím jejich jmen můžete vidět pocit identity s Bohem,“ řekl. A dodal, že „stejně jako v Bibli se některým Židům dařilo v Babylóně a přinejmenším pro některé z nich se biblický Bůh zdál být jejich jediným a pravým Bohem“.

Na závěr Heath-Whyte zdůraznil, že je třeba studovat různá tvrzení o těchto textech. „Musíme být opatrní a netvrdit to, co texty neříkají, ale můžeme být skromně optimističtí,“ řekl. „Většina toho, co nám tyto zdroje říkají, odpovídá tomu, co říká Bible.“

Věnujte smysluplný dárek

A darujte
dvojitou radost:
lidem v nouzi
i vašim blízkým.

Vyberte si ten pravý dárek z více
než 20 charitativních ADRA Dárků,
které opravdu pomáhají.

Pomáhali jsme až do konce

Martina Špinková, koordinátorka PR a fundraisingu v ADRA ČR

Možná že se nám to zdá již dávno, když 24. června v roce 2021 mezi 19.-20. hodinou zasáhlo řadu obcí na Břeclavsku ničivé tornádo.

Od prvních nočních hodin jsme byli na místě. Po ranním zmapování situace a rozdělení pomoci s dalšími pomáhajícími organizacemi a zasaženými obcemi nám byla „přidělena“ Moravská Nová Ves. Zde jsme okamžitě začali pomáhat a zůstali pomoci ještě další rok a půl.

K31. prosinci 2022 ADRA ukončila sbírku SOS Tornádo.

Finanční dary mnoha jednotlivců, firem i organizací přesáhly 70 mil. Kč.

Celá tato částka byla vyčerpána, a ještě jsme využili dalších 0,5 mil. korun na pomoc místním lidem

z jiných zdrojů. Místním lidem jsme také poskytli materiální pomoc v řádu mnoha milionů.

Celkově jsme pomohli 250 domácnostem.

V 1. fázi jsme vyplatili 150 tis. Kč 206 domácnostem. V 2. fázi podle finanční, materiální a sociální situace bylo potřebným domácnostem vyplaceno dalších 150 tis. Kč, případně 75 tis. Kč méně zasaženým domácnostem.

Téměř tři měsíce jsme jako službu pro celou obec organizovali informační stánek ADRA pro koordinaci dobrovolníků a řemeslníků dle poptávek občanů.

Z práce při povodních jsme již měli zkušenosti, že i když lidé mají opravěnou střechu, uklizený dům, tak překonaný stres a vyčerpání si s odstupem času vybírají „svou daň“. Proto se během roku 2022 naše dlouhodobá pomoc lidem v Moravské Nové Vsi soustředila na zajištění psychologické odborné péče. Jednotlivé případy jsme nyní předali do následné ambulantní péče.

Co po nás v Moravské, jak Moravskou Novou Ves místní lidé zkráceně nazývají, zůstává? Věříme, že v domácnostech těch, kterým jsme pomáhali,

V rámci prvního výročí po tornádu jsme jako symbol naděje, obnovy, vzájemné spolupráce a nezištné pomoci vysadili lípu. Připojujeme se k nadčasovému přání dárců, manželů Koubových: „Zase bude dobře. Držte se. Myslíme na vás.“

Stav
v roce
2022

Stav
v roce
2021

zůstal pocit skutečně podané ruky v jejich těžké chvíli. Také podpůrná slova naděje, která se snažili šířit nejen naši pracovníci ADRA, ale také mnozí dobrovolníci, včetně bratrů a sester z různých sborů, kteří se do pomoci aktivně zapojili. Lidem také pomáhalo i ujištění, že jsme jim byli ochotni být podporou dlouhodobě.

Dárky, které si získaly oblibu

Martina Špinková, koordinátorka PR a fundraisingu v ADRA ČR

Jsou balíčky, které kupujeme rádi a rádi je také balíme. Ale jsou takové, při jejichž nákupu cítíme smíšené emoce. Mám na mysli charitativní dárky – kupujeme je, protože rádi pomáháme. Nejraději bychom však byli, kdyby se lidem dařilo tak dobře, že by naši pomoc vůbec nepotřebovali.

Také organizace ADRA má takové charitativní dárky, které se jmenují ADRA Dárky. Na www.adradarek.cz si můžete vybrat různorodé dárky

z oblasti obživy, vzdělávání, zdraví a humanitární pomoci. Z 20 pestrých dáreků nejvíce dárce v roce 2022 zajaly: Zimní humanitární balíček, Kouzelná slepice, Koza hrdinka, Nástroje a semena na založení zahrádky, Zlaté rybky a Školní potřeby.

Celkově dárči formou ADRA Dárků obdarovali potřebné lidi v Evropě, Asii, Africe částkou 2 mil. Kč. Pokud jste mezi dárči byli i vy, moc vám jménem lidí v nouzi děkujeme!

Benefiční koncerty – spojení milého s užitečným

Martina Špinková, koordinátorka PR a fundraisingu v ADRA ČR

Moc hezkým počinem je skloubení někde již tradičních, jinde nových, předvánočních sborových koncertů s beneficí.

Sbor Církve adventistů sedmého dne Praha-Vinohrady krásnými sborovými písněmi, hudebními a mluvenými vstupy vytvořil dne 10. prosince 2022 příjemnou atmosféru pro benefici ve prospěch humanitární i dobrovolnické pomoci ADRA.

Podářilo se vybrat 15 063 Kč, z toho za 10 350 Kč se mohlo pořídit mnoho ADRA dárců: 3× Zimní humanitární balíček, 2× Zlaté rybky, 2× Kouzelné slepice, 1× Koza hrdinka, 2× Nástroje a semena na založení zahrádky, 1× Školní tabule, 1× Školní potřeby, 2× 10 kg hřebíků, 2× 2 pytle cementu, 2× 100 ks cihel. Zbylých téměř 5 tisíc Kč bylo věnováno na podporu dobrovolnictví.

Sbor CASD Jihlava se rozhodl také 10. prosince 2022 uspořádat koncert pro své členy, pro přátele i veřejnost. Výtěžek benefičního koncertu činil 6 782 Kč a poslouží na vyhledání, pojištění, proškolení a zapojení nových dobrovolníků, kteří budou docházet k osamělým seniorům.

Děkujeme také všem ostatním sborům za vaše benefiční aktivity během

celého roku 2022, ať ve spolupráci s ADRA, o.p.s., nebo s Nadací ADRA.

ADRA v médiích – přináší možnost číst, vidět a slyšet to „nej“ z Adry

Jen pár měsíců čerstvou novinkou je nová sekce na webu ADRA, kterou najdete, když kliknete na www.adra.cz a na „O nás“. Nová sekce ADRA v médiích chce přinést v každém kalendářním měsíci ucelený přehled s odkazy na zajímavé rozhovory o naší pomoci lidem v hlavních českých televizních stanicích, ve vysílání v celostátních rádiích i v důležitých denících. Součástí sekce je i několik podcastů ADRA, jež přiblíží motivaci a zapálení lidí, kteří v Adře pracují. Naším přáním je, aby vám tato vysílání zpřijemnila čas, přinesla hodnotné informace a poodhalila souvislosti, jak ADRA pomáhá lidem doma i v zahraničí.

Znovu jsem chyboval...

Homer Treecartin

Seděl tam. Na hromadě odpadků, kde mu oheň pomalu olizoval vratké nohy a bělostný krk. Se záupněním jsem se vrhl k hořící hromadě, popadl dlouhý klacek a štouchl do kouřícího mistrovského díla. Byl to můj dřevěný kůň. Ten, kterého jsem si vyrobil vlastní sekerou.

Vyrobil jsem ho tak, že jsem rozštípal prkna, nasekal je na správnou délku, hřbetem sekery zatloukl ohnuté hřebíky a pořádně ho natřel bílou barvou, která mi zbyla z natírání stěn stodoly.

Byl jsem ochoten přiznat, že není moc hezký. Neuměl se dobře postavit a rozhodně by neudržel mého mladšího bratra. Ale spálit ho?

Po několika dnech, kdy jsem se díval na jeho ohořelé nohy a zakouřená záda, jsem si uvědomil, že je to propadák. Uplynulo dalších pár dní a šoupl jsem ho na další spáleniště a doufal, že se mi staré rezavé hřebíky nezapíchnou do pneumatik kola, až tou oblastí budu v budoucnu projíždět.

Uplynuly roky. Byl jsem starší a zkušenější. Moji rodiče měli v lesích ve Vermontu ve Spojených státech starší chatu. Měli jsme kamna na dřevo

a vodu jsme přinášeli v kbelíku přímo z pramene.

Bylo to úžasné místo, ale po týdnu nebo dvou už bylo trochu nudné, zvláště pro teenagera. Jednou o prázdninách jsem hledal něco, co bych mohl dělat, nějaký projekt, kterým bych mohl prokázat svou šikovnost.

Pak jsem si všiml, jak se máma a moje sestry snaží dostat nahoru do dveří chaty. Kameny, které jsme tam naskládali jako schůdky, nebyly napevno posazené a viklaly se. Najednou jsem dostal geniální nápad – udělám schody!

Uřízl jsem dva březové kůly na zábradlí a po hodinách řezání, používání dláta a hřebíků jsem měl vyrobeny velmi dobře vypadající schody. Vlastně jsem si začal představovat kariéru architekta nádherných schodišť pro nejluxusnější budovy světa.

Pak jsem si koutkem oka všiml pohybu. Se zatajeným dechem jsem sledoval, jak moji mladší bratři počítali „jedna, dva, tři“ a pak vyskočili ze dveří chaty. Když dopadli, moje krásné schodiště se proměnilo v hromadu trosek.

Do očí mě se mi hrnuly slzy a začal jsem na ně křičet. Ale hluboko uvnitř jsem si uvědomoval nepřijemnou pravdu – moje schody nevydržely „zátěžový test“.

* * *

Křesťanský autor John C. Maxwell ve své knize *Failing Forward* vypráví o učiteli keramiky, který provedl experiment. Polovina jeho třídy měla být hodnocena podle množství odvedené práce a druhá polovina měla být hodnocena výhradně podle kvality.

„Kvantitativní skupina“ mohla dostat jedničku, pokud vyrobí sedm kilogramů hrnčírských výrobků. Žádné otázky. Žádné hodnocení toho, jak výsledný výrobek vypadá. Znamka bude vycházet pouze z hmotnosti odevdaného množství výrobků.

Skupina zaměřená na „kvalitu“ bude hodnocena pouze za jeden kus keramiky. Stačí vyrobit jeden pěkný kus a hodnotit se bude tvar, kreativita a celkový vzhled.

V poslední den výuky přinesla skupina hodnocená podle množství své výrobky. Mnoho studentů obdrželo jedničky a překvapivě vytvořili i několik nádherných kousků. Odvedli velmi pěknou práci.

Když přišla řada na skupinu zaměřenou na kvalitu, ukázalo se při hodnocení, že mezi nimi nebyl jediný pěkně vypadající kousek. Tak dlouho se snažili být dokonalí a tak dlouho se báli, že se jim to nepovede, až studenti nevytvořili jediný použitelný nebo hezký kousek keramiky. Rozdíl byl v tom, že skupina zaměřená na množství zkoušela své výrobky stále znovu a znovu. Často neuspěli, ale studenti zvládli mnoho nových technik a vytvořili úžasné dílo.

Možná že bychom měli změnit pohled na neúspěch. Možná že jeden neúspěch znamená naprostý konec. Spíše je však neúspěch ve skutečnosti jen odrazovým můstkem, který nám pomůže dosáhnout našich snů. A možná, jen možná, to vůbec není selhání.

* * *

Jistě znáte biblický příběh, ve kterém Ježíš uklidnil moře a pak vyhnal démony ze dvou děsivých mužů. Démoni vstoupili do stáda prasat. A prasata (všech 2 000) se vrhla přes útes a utopila se. Zpráva se rychle rozšířila a brzy lidé Ježíše zdvořile vyhnali z kraje (viz L 8,26–39; Mt 8,28–34; Mk 5,1–20).

Neúspěch je ve skutečnosti jen odrazovým můstkem, který nám pomůže dosáhnout našich snů.

Neúspěch? Vyložil si Ježíš Otcovu vůli pro tento den špatně? Unáhlil se a učinil špatné rozhodnutí? Určitě to tak vypadalo – dokud se později nevrátil. Tehdy k němu přišli lidé z celého okolí právě kvůli svědectví oněch uzdravených mužů (viz Mt 14,34–36; Mk 6,53–56).

Bůh se na život dívá jinak než my. Možná že to, co my považujeme za selhání, jím ve skutečnosti vůbec není.

* * *

Tatínek přiběhl do kuchyně a vytáhl z kapsy krásně zabalenou krabičku.

Maminka se usmívala, když ji opatrně začala otevírat. Nakonec vytáhla malý flakón s rozprašovačem. „Ach, Ralphe!“ vykřikla

a dala tatínkovi velkou pusy.

Co by mohlo být tak vzrušujícího na malé skleněné lahvičce, divili jsme se.

„Kluci, to je parfém,“ řekla. Vonělo to po šeríku.

Maminka z té lahvičky měla velkou radost, a tak jsme se s bratrem Lowel-

lem rozhodli, že když má takovou radost z malé lahvičky parfému, uděláme jí ho mnohem víc!

Samozřejmě že jsme nevěděli, jak se parfém vyrábí, a tak jsme se zeptali tatínka, jak na to.

„No,“ řekl tatínek, „asi ze šťávy z brouků a ze šeríkových květů.“

Věřili jsme mu.

Dole u kurníku kvetly šeríky; také jsme tam našli spoustu much. Když se maminka nedívala, půjčili jsme si z kuchyně formu na dorty, připravili jsme spoustu květů a naskládali je do talíře. Pak jsme květy šeríku posypali mrtvými mouchami. Ale co teď?

Lowell navrhl, že se to asi musí uvařit. Nemohli jsme směs jít uvařit do kuchyně. Proto jsme vylezli na kurník a otevřeli malé okénko vedoucí na střechu. Vynesli jsme formu na střechu, naši drahocennou směs jsme zalili vodou a nechali ji „vařit“ na slunci.

O hodinu později jsme se vrátili, ale náš dort z květů a much ještě nevoněl. O další hodinu později stále nic. Pak jsme směs rozmačkali a nechali ji tam až do dalšího odpoledne. Museli jsme se chytit za nos, když jsme ustupovali od hniající hromady rozdrčených květů a mrtvých much.

Mamince jsme o našem pokusu o výrobu parfému nikdy neřekli. Čas plynul a my jsme na to zapomněli. Ale když jsem byl starší, začal jsem si zapisovat zážitky z dětství, které jsem si pamatoval – včetně našeho neúspěšného pokusu o výrobu parfému –, a posílal jsem je rodičům. Rádi si je přečetli. Jednou mi táta zavola a řekl: „Měl jsi včera vidět mámu, když jsme si četli, jak ses pokoušel vyrobit parfém z mrtvých much a květů šeríku. Maminka měla úplně vlhké oči a říkala: „To jsou ale vzácní kluci.“

Já jsem si tak uvědomil něco o neúspěchu. Maminka byla nadšená,

Bůh vidí v našich
srdcích lásku, která
pro něj chce udělat
něco zvláštního.

protože neviděla jen dar, ale lásku v srdcích dvou malých kluků. Takže jsem nakonec vlastně neselhal! Ve skutečnosti jsem nechtěl vyrábět parfém, chtěl jsem udělat mamince radost, a to se mi po letech podařilo.

Samozřejmě že se ze mě nestal slavný výrobce parfémů. Vlastně jsem to už nikdy nezkusil. A jednoho dne jsem si dokonce přečetl biblický text, který by nám s bratrem ušetřil spoustu starostí, kdybychom si ho tenkrát přečetli: „Vonná mast zasmrádne mrtvými mouchami, trocha nerozumu přebije spoustu moudrosti“ (Kaz 10,1; B21).

Ale dostal jsem cenné ponaučení: Bůh se na mě dívá stejně jako moje maminka. Nevidí „věci“, které mu dáváme nebo které pro něj děláme. To nejlepší, co můžeme dát, není o nic lepší než ta zapáchající hmota plná much a květů. Místo toho vidí v našich srdcích lásku, která pro něj chce udělat něco zvláštního.

* * *

Na kříži Ježíš zvolal: „Dokonáno jest!“ A tak se stalo (J 19,30). Pro jeho nejbližší následovníky to vypadalo jako další selhání. Ježíš si troufl říci příliš mnoho špatným lidem. Šel do Jeruzaléma, i když se měl držet dál. Jaké mrhání životem a potenciálem! Jaké strašné selhání!

Až na to, že to vůbec selhání nebylo. Ten výkřik nebyl výkřikem porážky; byl to výkřik vítězny. Nebyl to neúspěch, byl to největší triumf, jaký kdy vesmír viděl. Jen to možná nebude vypadat jako vítězství, dokud se neodehraje scéna vyličená ve Zj 7,9.10. Před trůnem tam bude stát veliký zástup, který nikdo nedokáže spočítat, ze všech národů, kmenů, lidí a jazyků. A pak bude konečně jasné, že Ježíšův život a smrt vůbec nebyly selháním.

To platí i o vašem a mém životě. Není selháním! Ne v Božích očích.

Když se ohlédneme za svým životem, možná budeme mít pocit, že jsme všechno opravdu pokazili. A možná jsme to udělali. Ale ať už jsme skutečně selhali, nebo to tak jen vypadá, další krok je stejný – promluvit si o tom s Bohem, vzít ho za ruku, vstát a zkusit to znovu a znovu a znovu. Protože jediné skutečné selhání nastává, když se nám nepodaří vstát.

Jediné skutečné selhání nastává, když se nám nepodaří vstát.

Homer Trecartin působil jako kazatel, učitel, administrátor i misionář. Několik let sloužil na Blízkém východě a nyní působí na Generální konferenci v Silver Spring ve Spojených státech.

Kardiologové z Loma Lindy použili nový přístup

Lisa Aubry, Loma Linda University Health News

Mezinárodní kardiologický institut na adventistické univerzitě v Loma Lindě se stal prvním centrem ve státě, které provádí nový přístup používaný k léčbě problémů postihujících cévy. Tento minimálně invazivní endovaskulární zákrok kombinuje techniku zavedení katétru přes tepnu v zápěstí a nasazení zdravotnického prostředku – balónku potaženého lékem – do tepen dolních končetin k léčbě ucpání. Tento přístup snižuje riziko komplikací a umožňuje pacientům rychlejší zotavení.

Amr Mohsen, strukturální intervenční kardiolog z Mezinárodního kardiologického ústavu Loma Linda University, výhody této

metody popisuje slovy: „Krása tohoto přístupu spočívá v tom, že jako kardiologové můžeme během endovaskulárního zákroku dosáhnout mnohem více a zároveň zlepšit komfort pacientů.“ Periferní cévní onemocnění neboli onemocnění periferních tepen postihuje podle Americké kardiologické asociace více než osm milionů dospělých Američanů. Jedná se o pomalé a progresivní onemocnění cév charakterizované hromaděním plaku, zúžením a obstrukcí tepenného oběhu zásobujícího končetiny. Mohsen říká, že tepny v nohou nebo chodidlech jsou nejčastějšími tepnami mimo srdce, které se ucpávají. Takové ucpání snižuje průtok krve a dodávku životně důležitého kyslíku do těchto částí těla. Snížení průtoku krve může způsobit nepohodlí, bolest a zhoršení kvality života a v závažných případech může vést k dalším závažným zdravotním rizikům, jako je srdeční infarkt a mrtvice.

Minimálně invazivní zákrok zvaný endovaskulární intervence je jednou z možností léčby, která má za cíl kontrolovat příznaky a léčit periferní cévní onemocnění. Při novém přístupu k tomuto zákroku kardiologové v Mezinárodním kardiologickém institutu propíchnou radiální tepnu v zápěstí

a zavedou katétr, který pak vedou tepnami směrem k ucpanému místu kdekoli v těle. Jakmile se dostanou k ucpanému místu, kardiolog nasadí balónek. Ten je z vnější strany potažený lékem, jenž zpomaluje růst tkáně, jež může způsobit opětovné zúžení tepny. Když se povrch balónku dotkne vnitřních stěn tepny, pokryje stěny tepny lékem, který zabrání dalšímu ucpávání v této oblasti. Kardiologové pak balónek stáhnou, aniž by zanechal stopy.

Mnoho pracovišť již dříve používalo balónek potažený lékem tak, že zavádělo katétr přes tepnu v třísele, ale Mohsen řekl, že tento přístup se pro pacienty ukazuje jako méně pohodlný. Navíc propíchnutí tříselné tepny s sebou nese vyšší riziko krvácení a dalších komplikací než zavedení katétru radiální tepnou v zápěstí. Mohsen uvedl, že přístup k ucpané tepně přes zápěstní tepnu také umožňuje lékařům ošetřit ucpání obou nohou během jednoho sezení, čehož lze při zavádění katétru přes tříselnou tepnu dosáhnout jen obtížně. Zavedení katétru přes zápěstí je pro pacienty méně nepříjemné,

vzniká menší jizva a dochází k rychlejšímu zotavení.

Mohsen a Vinoy Prasad, ředitel intervenční kardiologie v Mezinárodním kardiologickém institutu, provedli zákrok u pacienta, který měl ucpané povrchové stehenní tepny obou nohou, což mu způsobovalo silné bolesti nohou při chůzi. „Po devadesátiminutovém zákroku, který zahrnoval přístup přes radiální tepnu a následném zavedení léku na postižené místo, se pacient ještě téhož dne vrátil domů s odstraněním všech blokády a ve skvělém stavu,“ uvedl Mohsen.

„Lékařské týmy Mezinárodního kardiologického centra propojují odborné znalosti s novými technologiemi. Jejich cílem je udržet se na špičce kardiologické péče, kterou můžeme pacientům nabídnout,“ řekl.

Vinoy Prasad (na snímku vlevo) je ředitelem intervenční kardiologie v Mezinárodním kardiologickém institutu Loma Linda University a Amr Mohsen (vpravo) je intervenčním kardiologem.

Vinoy Prasad a Amr Mohsen

Generální konference 2030 bude v Indianapolisu

Angelica Sanchez, Adventist News Network

Město Indianapolis v americkém státě Indiana bylo oficiálně vybráno jako místo konání 63. zasedání Generální konference Církve adventistů sedmého dne v roce 2030.

Členové výkonného výboru (GC-EXCOM) si 11. října v rámci Výroční rady 2022 vyslechli prezentace zástupců měst St. Louis

ve státě Missouri a Indianapolis ve státě Indiana. Každý z nich zdůvodňoval, proč by si vedoucí představitelé světové církve měli vybrat právě jejich město jako místo konání zasedání v roce 2030.

Zástupci obou uchazečských měst představili informace o svých konferenčních centrech, okolních hotelech a také o turistických atrakcích v okolí, které by si účastníci a jejich rodiny mohli užít. Po prezentacích se také porovnávaly náklady a dostupné prostory v jednotlivých místech.

Členové výboru GC-EXCOM vznesli otázky ohledně bezpečnosti v městě

Město Indianapolis ve státě Indiana

Místo,
kde se
má konat
63. zasedání GK

St. Louis. Další delegáti se ptali na prostorová omezení a dopad rozdílných nákladů. Jeden delegát se zeptal, zda má výbor pro zasedání Generální konference nějaké doporučení. Výbor odpověděl, že pro 63. zasedání Generální konference jednomyslně doporučuje Indianapolis v Indianě, a to z několika důvodů.

Zaprvé, 10 % členů Severoamerické divize žije v okruhu 300 mil (480 km) od Indianapolisu, je tedy ideálním místem pro mnoho adventistů, kteří na akci dojedou autem. Zasedání Generální konference také přejde ze zkráceného, hybridního zasedání na plné, osobní, desetidenní zasedání. Stadion Lucas Oil Stadium v Indianě, který pojme až 70 000 lidí, je dostatečně velký pro delegáty a návštěvníky, zatímco nedaleké kongresové centrum je dostatečně prostorné pro výstavní halu, pomocná setkání a živá hudební vystoupení.

Jak navíc zdůraznil jeden z delegátů, toto místo se nachází také v blízkosti

několika zajímavých historických adventistických center, včetně Andrewsovy univerzity a Adventist Heritage Village, které jsou odsud vzdáleny necelé tři hodiny cesty ve státě Michigan.

V závěrečném hlasování 96,26 % delegátů vybralo jako hostitelské město pro zasedání Generální konference 2030 město Indianapolis v Indianě.

Město Indianapolis mělo již dříve hostit 61. zasedání Generální konference v roce 2020. Z důvodu dvojího odkladu kvůli covidové pandemii však bylo zasedání přesunuto do St. Louis ve státě Missouri. Členové organizačního výboru pro zasedání Generální konference uvedli, že jsou rádi, že mohou navázat v plánování přesně tam, kde skončili v roce 2020, a poskytnout tak světové církvi pozoruhodné zasedání v roce 2030.

Více informací naleznete na: <https://adventistreview.org/news/indianapolis-will-host-2030-general-conference-session/>.

Zpět k počátkům církve

Gustav Činčala

S velkým zájmem jsem se začel do článku od Ludvíka Švihálka na téma „Opatrně s výklady nenaplněných prorocství“ v Adventu č. 10/22 a byl jsem hluboce zklamán. Zdá se, že autor kritizuje kořeny adventního hnutí. Neměli bychom však zapomenout na to, že právě zklamání milleritů v polovině 19. století dalo podnět k hlubšímu studiu Bible a především prorockých částí. To postupně vedlo ke vzniku Církve adventistů sedmého dne.

To se však v dějinách neodehrálo poprvé. Touto zkušeností si prošli učedníci Pána Ježíše, když říkali: „*My jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael*“ (L 24,21). A byli to právě tito zklamání následovníci, kteří pod vedením Ducha svatého rozšířili

radostnou zprávu o spasení v Ježíši Kristu do celého tehdejšího světa.

Připomeňme si, že ve Zj 10,9–11 je podrobně popsána zkušenost prvních adventistů. A Bůh se k tomuto hnutí 19. století přiznal tím, že probudil prorocký dar, který je označen jako „*svědectví Ježíšovo*“ (Zj 12,17 a 19,10). Nemyslím si, že degradovat „svědectví Ježíšovo“ na „milou paní Whiteovou z USA“ je ten správný směr, kterým se adventisté mají vydat vstříc 2. příchodu Ježíše Krista. Pýcha a z toho plynoucí nevěra byla v celých dějinách Božího lidu největší překážkou pokroku Božího díla na této zemi. Hřích je v tom, že „*mi nevěří*“ (J 16,9). Dokážeme se z dějin poučit? Záměrem autora patrně není snaha přepracovat jeden ze základních článků naší věrouky!

Celé mi to připomíná stále větší aktuálnost podobenství o deseti družičkách (Mt 25,1–13). Rovněž prorok Jeremjáš přinášel jasné Boží poselství o blížící se národní tragédii, zatímco jeho současníci chlácholili lid sliby, že se nic takového nestane (Jr 27,5–15). Nezapomínejme také na ostrá slova Panovníka Hospodina, kterými ke svému lidu promlouval skrze proroka Ezechiela, když se v Izraeli rozmohlo přísloví „dny utíkají, všechna vidění

selhávají“ (Ez 12,22–28). Současné události jasně naznačují, že to bude tak, jak to je předpověděno ve Zj 13. kapitole. Boží lid by se měl připravit na nadcházející zkoušku, přesto i dnes zaznívají hlasy, které říkají: „Jen klid, nic nehrozí.“

Žijeme v době, kdy je na hoře Sínaji za přítomnosti mnohých náboženských představitelů vydáváno nové desatero, kdy se náboženští vůdcové židovského národa chystají představit světu svého mesiáše, kdy se na pozadí boje proti klimatickým změnám formuje koalice za zachování klimatického šabat (kdo čte, rozuměj), kdy jsou ze všech stran slyšet zvěsti o nemocech, neštěstích a válkách. Vězte, že Ježíšovo svědectví sdělené adventnímu lidu poslední doby skrze Božího posla je stále aktuální:

„Pokud přední mužové našich sdružení Bohem seslanou zvěst nyní nepřijmou a nezačnou podle ní jednat, utrpí sbory velkou ztrátu. Když strážce pozoruje blížící se meč a zatroubí na polnici, lidé po celé délce fronty varování opětvují, a všichni tak mají příležitost se na střet připravit. Avšak příliš často vůdce váhá a jakoby říká: ‚Moc nespěchejme. Může dojít k omylu. Musíme být opatrní, abychom nezpůsobili falešný poplach.‘ Již samotné váhání a nejistota z jeho strany jakoby volá: ‚Mír a bezpečí. Nevzrušujte se. Nebuďte znepokojeni. Kolem problematiky náboženské reformy se toho nadělá více, než je žádoucí. Tento rozruch nakonec odezní.‘ Tím popírá Bohem seslané poselství a varování určené k vyburcování sborů tak neplní svůj účel. Strážcova polnice nevydává jasný tón a lid se nepřipravuje na boj. Ať se má strážce na pozoru, aby kvůli jeho váhavosti a otálení nezůstaly duše napospas záhubě a jejich krev aby nebyla vyžádána z jeho rukou.

Bůh nás volá, abychom se probudili, neboť konec je blízko. Každá uplynulá hodina je v nebeských nádvořích prodechnuta činností, která má lid na zemi připravit na nastávající události, které se před námi brzy otevřou. Tyto pro nás zdánlivě bezvýznamné okamžiky jsou závažné pro věčné zájmy. Formují osud duší pro věčný život nebo věčnou smrt. Slova, která dnes k lidem pronášíme, skutky, které konáme, duch poselství, které neseme, to vše bude mít příchut života, nebo smrti.

Bratři, uvědomujete si, že vaše vlastní spása i osud ostatních duší

závisí na nynější přípravě na zkoušku, která je před námi? Máte takovou míru horlivosti, zbožnosti a oddanosti, která vám umožní obstát, až

proti vám povstane opozice? Pokud někdy skrze mě Bůh promlouval, vězte, že přijde čas, kdy budete postaveni před sněmy a každý postoj pravdy, který zastáváte, bude podroben tvrdé kritice. Čas, který nyní mnozí marní, bychom měli věnovat Bohem svěřenému úkolu přípravy na blížící se krizi.“ (5T 714.2–716.4)

Boží lid by se měl připravit na nadcházející zkoušku.

Výroční setkání pathfinderských ‚Oldáků‘

Hanka Jelínková alias Želva

Jako každý rok, tak i na podzim roku 2022 se uskutečnilo setkání nás dříve narozených pathfinderských vůdců. Tentokrát organizačně v režii slovenských pathfinderů.

Tradiční výroční víkendová akce proběhla na Slovensku od pátku 30. 9. do neděle 2. 10. 2022 v městečku Podhájska, s proslavenými termálními koupališti.

Ti, kdo se potřebovali víc zrelaxovat, přijeli vlastně už ve středu, aby si v místních „termálech“ pořádně prohráli své „oldácké“ kosti.

Základním záměrem těchto setkání je vzpomínání na časy společně prožívané kdysi, před mnoha lety – když jsme byli ještě mladými vedoucími oddílů. Každé takové naše setkání má ale také nějakou „přidanou hodnotu“. Tou letos byla příležitost k pobytu v léčivých vodách termálního koupaliště.

Termální voda, u ústí vrtu s teplotou 83 °C, je slaná a působí přímo zázračně na onemocnění: revmatismus, dna, bolesti páteře, kloubní a cévní onemocnění. Také na onemocnění ekzematické, průduškové a onemocnění dýchacích cest. Obsahuje sírany, lithium, jodidy, bromidy, sloučeniny vápníku. Blahodárně působí i na doléčení zlomenin, zmírňuje bolesti a stimuluje štítnou žlázu...

Naše společenství bylo genderově nevyvážené, ale na přátelskou atmosféru to vliv nemělo.

A o čemže byl vlastně náš pobyt?

- O radosti ze setkání se starými i novými přáteli.

- O relaxu, spočinutí a vážné i méně vážné konverzaci v bazénu s horkou vodou.
- O překonávání se v ochlazovacím bazénu.
- O úžasném zmrzlinovém poháru s horkými malinami.
- O společném vzpomínání na doby minulé.
- O promítání fotek z našich letošních táborů.
- O naší krojové disciplíně, jelikož bratr Štefan je v této otázce nesmlouvavý.
- O společenství u stolu a výborném jídle z rukou sestry Marty Turóciovej.

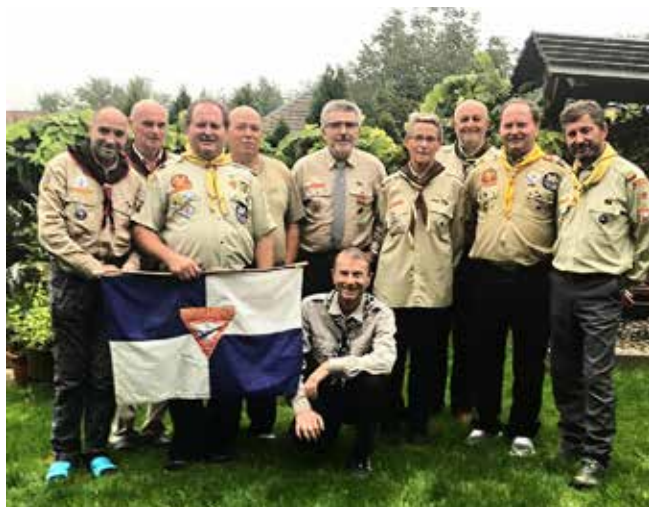

- O společném smíchu a vážných i méně vážných tématech.
- O vydatné Pupíkově SŠ a kázání bratra Kopilce, doplněné vstupem jeho manželky – psychologky – „o nutnosti přijetí“.
- O náročné sobotní odpolední hře, při které jsme vyčerpali všechny svoje znalosti „zo sveta zvierat“, matematické schopnosti (sčítání a odečítání) a my Češi jsme překonali jazykovou bariéru, abychom rozšifrovali, že „Pán je stále s námi“.
- O pokoře a toleranci k odlišným názorům.
- O KPZ velikosti menšího ruksaku, určené k přežití nejen v přírodě...

A v neposlední řadě to bylo i o manipulaci a vydírání. Jerry se totiž vytrvale odmítal v římských lázních ponořit do ledové vody, prý kvůli srdeční chlopní. Pupík ho ale přebil svou ještě závažnější diagnózou a George vytrvale apeloval na nutnost posílení Jerryho imunity před odletem do Kanady. Jerry nakonec podlehl vytrvalému nátlaku, ale jen s podmínkou, že někdo z oněch dvou manipulátorů napíše příspěvek do Adventu. Nemohla jsem je nechat na holičkách a slíbila jsem, že pokud Jerryho úspěšně zmanipulují, článek za ně ráda napíšu. A tak se také stalo.

Důkazové foto pořídil paparazzi George a střípky události sepsala dle svého slibu Želva.

Vůdcovský kurz Klubu Pathfinder 2022

Lukáš Jureček (Luki), vedoucí Klubu Pathfinder MSS

Bohoslužbou odevzdání do služby dětem (před sborovým společenstvím ve Znojmě a nedělním kurzem základů vodáctví na řece Dyji) jsme uzavřeli téměř dvouletý vůdcovský kurz Klubu Pathfinder v Moravskoslezském sdružení.

Čtyři víkendové a jeden intenzivní týdenní pobyt jsme prožili pod mottem „Vzlétnout k obzorům“, vycházejícím z textu proroka Izajáše (40,31): „*Ti, kdo očekávají na Hospodina, nabývají nové síly, vznášejí se na křídlech jako orli; běží, a neunaví se, chodí, a neochabnou.*“

Na programu byla tři témata:

1. První, symbolizované „**sekerou**“, se soustředilo na rozvoj zručnosti a praktických činností. Zde byly zařazeny například klasické

tábornické dovednosti, jakými jsou uzlování, práce se dřevem a kůží nebo také aktivity sportovního rázu.

2. V rámci druhé oblasti, symbolizované „**Lucernou**“, jsme se zaměřili na službu vychovatelskou. Otevírali jsme otázky z oblasti psychologie, motivace, sdílení se a diskutovali jsme i o velké výzvě k tomu, být inspirací a osobním příkladem.
3. Třetí oblast, symbolizovaná „**Biblí**“, směřovala naši pozornost k Pánu Bohu; k jeho Slovu, uvědomění si a přijetí jeho povolání pro každého z nás.

To vše jsme prožívali ve společenství 20 účastníků a instruktorů, které velmi rychle přerostlo v semknutou partu přátel, v níž platilo: „*všichni za jednoho, jeden za všechny*“. A dovolím si napsat, že právě tato až neuvěřitelná sounáležitost lidí různého věku a zaměření, žijících napříč naším sdružením, byla jedním z největších požehnaní tohoto kurzu. Jako instruktoři jsme intenzivně cítili, že motivací účastníků kurzu skutečně je konkrétní

služba konkrétním dětem, a to povzbuzovalo a naplňovalo i nás.

Rád bych proto v první řadě vyjádřil poděkování Pánu Bohu. Za těch sedm, kteří splnili všechny podmínky a mohou se dnes s hrdostí a radostí nazývat vůdci; ale i za ty, kteří z různých důvodů tento kurz nedokončili, ale do této party, alespoň na nějaký čas, patřili.

Připojuji i velké díky za Boží ochranu, příznivé počasí, a hlavně za jeho doteky, které nás povzbuzují a směřují k další službě jeho Království.

Vydává nakladatelství
Advent-Orion ve spolupráci
s Adventistickým
teologickým institutem.

Jon Paulien

Jan

Ježíš dává život nové generaci

Mezi všemi Kristovými učedníky se Jan jeví jako ten, jehož odezva na lásku a hluboká Ježíšova poselství byla nejplnější. Není proto překvapivé, že i v naší době mnozí reagují nejsilněji právě na Janovu zprávu o Kristově životě.

Janovo evangelium Ježíše představuje tak, jak jej Jan poznal: jako přístupného, a přitom všemohoucího. Jako Stvořitele vedeného nevýslovnou láskou k tomu, aby vydal svůj život pro záchranu všech. A jak nám Jan vysvětluje, právě toto vydání života bylo vrcholem, ke kterému Ježíšova přechodná pozemská pouť směřovala.

Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, Praha 6 – Sedlec

15 × 21 cm / 268 stran / pevná vazba